

være saa heldigt, derved vilde det let blive en Række adskilte Afdelinger, mellem hvilke der ikke kommer det fornødne Samarbejde, som udkræves for at gøre Politiet effektivt. Jeg tror derfor ikke, at et rent kommunalt Politi vil kunne virke saa heldigt. Der har dog i Kommissionen været udarbejdet et Forslag om at gøre Politiet rent kommunalt, men det fandt ikke tilstrækkelig Tilslutning netop ud fra de Betragtninger, jeg her har fremsat. Selv om Politiet blev organiseret alene som kommunalt Politi, maatte Staten nødvendigvis alligevel have en ikke ringe Indflydelse derpaa, et meget kraftigt Indseende dermed og maatte vel ogsaa beskikke de øverste Embedsmænd i dette Politi, saaledes at det alligevel ikke vilde blive det, man mente, det skulde være.

En anden Følge af at gaa til et rent kommunalt Politi vilde let blive, at Kommunerne fik for store Udgifter til Politiet. Naturligvis maatte det være Forudsætningen, at Staten ydede et Tilskud dertil, men en stor Del af de Opgaver, som i Virkeligheden er Statsopgaver, vilde sikkert alligevel blive lagt over paa det kommunale Politi, og Kommunerne vilde neppe faa det Tilskud, som var nødvendigt, naar de skulde afholde andre Byrder end dem, som egentlig paahvilede dem.

Jeg og ligeledes mit Parti mener derfor, at vi bør tilstræbe en Ordning, hvorved hele Landets Politi bliver organiseret under Staten som et ensartet og samlet Politi under een Overledelse. Det vil give den største Effektivitet for Politiet og give den bedste Garanti for, at Politiet kan løse de Opgaver, som det har. Hovedparten af Politiets Opgaver er i Virkeligheden rent statslige. Det er ikke blot Forbrydelsernes Efterforskning og Paatale, der paahviler Staten, men paa en hel Række af de Omraader, hvor nu det kommunale Politi virker, maa det absolut siges at være Statsopgaver, der foreligger, ogsaa i Sager, som vedkommer Borgernes mere civile Liv. Jeg skal f. Eks. nævne saadant noget som Undersøgelse i Skilsmisssager, i Værgeraads-sager, Paternitetssager, Næringssager, veterinære-politimæssige Sager, Sager mod løstgængige Kvinder og Arrestvæsen. Alt dette og en hel Del mere, som nu varetages af det kommunale Politi, er i Virkeligheden Statsopgaver; Staten burde have Udgiften derved og ogsaa Ledelsen deraf, i Stedet for at Kommunerne nu maa betale disse Udgifter; det finder jeg er urigtigt.

Der var i Virkeligheden ogsaa indenfor Kommissionen et, jeg tør sige, betyde-

ligt Flertal, som delte den Opfattelse, at det vilde være bedst, om Politiet var organiseret som et ensartet Statspoliti. Betænelighederne derved kom navnlig frem fra nogle af de Repræsentanter, der væsentlig repræsenterede kommunale Synspunkter, idet man nærede Frygt for, at Kommunerne skulde miste den Indflydelse paa Politiet, som de nu har. Jeg kan imidlertid ikke erkende, at denne Frygt har noget videre paa sig. Springet fra den Ordning, vi nu har, og til den, jeg mener vil være den rigtigste, vil i Virkeligheden ikke være stort, thi den Indflydelse, Kommunerne nu har, er saa yderst ringe, at jeg ikke kan tænke mig, at de vil kvie sig ved at opgive den, naar de kunde vinde Fordele paa anden Maade ved, at Staten overtog største Delen af Polititudgifterne. Forholdet er jo i Virkeligheden det, at vi har et Statspoliti, der lønnes af Kommunerne. Disse har ingen eller i alt Fald kun yderst ringe Indflydelse paa Politiets Organisation og Ledelse. For Københavns Vedkommende indskrænker Indflydelsen sig i alt væsentligt til at kunne sige nej, naar der er Tale om at forøge Politiets Personale. Da kan Kommunen sige: Vi vil ikke bevilge Løn til et større Antal Politibetjente. Men dertil indskrænker Kommunalbestyrelsens Indflydelse paa Politiet i København sig. Den samlede Magistrat skal ganske vist høres ved Besættelse af de overordnede Poster, men det er Justitsministeriet, der har baade Ansættelses- og Afskedigelsesretten. Magistraten skal ligeledes høres, naar der er Tale om at afskedige en Politibetjent med Pension, men det er i Virkeligheden den af Kongen udnævnte Politidirektør, der ansætter og afskediger Politibetjentene, og det, at Magistraten høres, betyder i Virkeligheden intet. Vi kan udtale os om Pensionsspørgsmaalet, men da det er ordnet ved faste Regler, har det ikke nogen særlig stor Værdi at udtale sig derom. For Købstædernes og Landdistrikternes Vedkommende er Forholdet ganske vist det, at Politibetjentene ansættes af de kommunale Raad, men efter Indstilling af Politimesteren, og de kan afskediges uden Kommuneraadens Samtykke og Villie, de skal ikke en Gang høres. Det skal de ganske vist efter det foreliggende Forslag, men jeg nævner blot den Ordning, der nu er, for at vise, at Kommunernes Indflydelse er saa ringe, at den i Virkeligheden ikke betyder noget. Politivedtægterne og Instrukserne for Politiet udstedes af Justitsministeren, og det betyder ikke saa forfærdelig meget, at